

Arrest

nr. 175 492 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANBESIEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine afkomstig uit Tsjetsjenië. Uw vader hielp Tsjetsjeense rebellen. Hij bezorgde hen medicijnen en voedsel. Omwille van deze hulp werd hij gevisieerd door de autoriteiten. Op 09/05/2004 was u met uw neef aanwezig in het stadion in Grozny waar in de aanwezigheid van president Kadyrov een feestdag werd gevierd. Op een bepaald moment vond er een explosie plaats en u probeerde zoals iedereen te vluchten. U werd tegengehouden door een gewapende man en meegenomen naar een gebouw. U werd ervan beschuldigd verantwoordelijk te

zijn voor de aanslag. U werd gedurende drie dagen mishandeld. Na uw vrijlating werd u thuis medisch verzorgd.

In 2006 vluchtte u met uw moeder en drie broers naar Polen waar jullie een asielaanvraag indienden. Er werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend. In Polen werd u, uw broers en uw moeder lastig gevallen door andere Tsjetsjenen, Kadyrovtsi, die wilden weten waar uw vader was. Uw moeder A. S. (...) (O.V. (...)) vertrok met haar vier zonen op 02/01/2007 naar België waar zij een asielaanvraag indiende. Op 24/08/2007 vroeg uw vader K. G. (...) (O.V. (...)) asiel aan in België. Op 05/02/2008 nam het CGVS in het kader van de asielaanvraag van uw ouders een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hun beroep bij de RvV en bij de RvS werd verworpen. Uw moeder en uw jongste broer M'. (...) hebben o.b.v. een regularisatieaanvraag een verblijfsvergunning in België verkregen.

Uw broers B. G. (...) (O.V. (...)) en M. G. (...) (O.V. (...)) dienden reeds eerder in 2016 een asielaanvraag in. Voor beiden nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U diende op 03/06/2016 uw asielaanvraag in. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw Poolse verblijfsvergunning dd. 11/02/2015 geldig tot 11/02/2017, uw Pools rijbewijs, uw intern paspoort, en uw internationaal paspoort.

In 2010 trad u op traditionele wijze in het huwelijk met Mi. G. (...) (O.V. (...)) met wie u een kind heeft. Uw partner verkreeg als minderjarige in België het vluchtelingenstatuut toen haar ouders in 2009 door het CGVS de vluchtelingenstatus werd toegewezen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In voorliggend geval blijkt op grond van uw verklaringen (zie CGVS p. 2-3) en de stukken in uw administratief dossier, nl. uw Poolse verblijfskaart, dat u in 2006 een verblijfsstatus, nl. subsidiaire bescherming, werd toegekend in Polen op basis waarvan u op 11/02/2015 een verblijfsvergunning in Polen kreeg die geldig is tot 11/02/2017. In het licht van het gegeven dat Polen zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS terzake beschikt en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd, kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die Polen u biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Polen wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

Dit is in casu niet het geval.

Op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier, stelt het CGVS vooreerst immers vast dat u actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen [zie CGVS p. 3; zie uw Poolse verblijfskaart] en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd [zie COI Focus "POLEN. Asiel in Polen", p. 10]. U brengt geen gegevens aan waaruit het tegendeel kan blijken wat uw persoonlijke situatie betreft.

Voorts wijst niets in uw administratief dossier erop dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Polen, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar Polen.

U verklaart (CGVS p. 4-5) dat in 2006 u, uw broers en uw moeder lastig werden gevallen in Polen door Kadyrovtsi die wilden weten waar uw vader was. In 2009 werd Ma. (...), een Tsjetsjeen die u nog kende van in Tsjetsjenië, in Polen door Kadyrovtsi vermoord. Toen u in 2015 naar Polen ging om er uw Poolse verblijfskaart en rijbewijs te verkrijgen, vreesde u dat u opnieuw zou lastig gevallen worden door Kadyrovtsi die willen weten waar uw vader is. Vooreerst moet opgemerkt worden dat u tijdens uw verblijf in Polen, in totaal zo'n 17 dagen, geen problemen heeft ondervonden, zodat dient te worden besloten dat u zich louter baseert op vermoedens. U verwijst (CGVS p. 6-7) naar Ma. (...), een Tsjetsjeen die u kende in uw land van herkomst, die in 2009 in Polen werd vermoord. U kent echter niet de familienaam van deze persoon noch waar en hoe hij om leven zou zijn gebracht, u heeft zich hierover niet geïnformeerd, hetgeen gelet op het feit dat u zich baseert op de dood van deze persoon om uw vrees te staven bijzonder merkwaardig is. U veronderstelt dat er n.a.v. deze moord een politieonderzoek zal hebben plaatsgevonden maar u kent het resultaat hiervan niet en weet niet of de daders werden gevat, zodat niet zo maar kan worden aangenomen dat Kadyrovtsi de daders waren. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in geen enkele objectieve informatie melding wordt gemaakt van de aanwezigheid in Polen van Tsjetsjeenen die voor de Tsjetsjeense autoriteiten zouden werken, in zowat alle bronnen gaat het hierbij over geruchten. U stelde aanvankelijk (CGVS p. 5) dat het vaak gebeurde dat Tsjetsjeenen in Polen worden gevisieerd door en problemen kennen met Kadyrovtsi. Gevraagd naar voorbeelden hiervan kan u echter enkel verwijzen naar de hierboven reeds besproken Ma. (...), u kan geen andere incidenten geven, zodat dient te worden besloten dat u louter blote beweringen uit over de algemene situatie voor Tsjetsjeenen in Polen. Zelfs indien u in Polen bedreigd zou worden door Kadyrovtsi dan nog kan verwacht worden dat u zich zou wenden tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er in Polen voor Tsjetsjeense vluchtelingen bescherming wordt geboden en men zich in geval van klachten over het werk van politie en andere overheidsinstellingen kan wenden tot de openbare aanklager (zie COI Focus dd. 10/09/2015: Aanwezigheid van Kadyrovtsy in Polen en bescherming Tsjetsjeense asielzoekers en vluchtelingen). U verklaart hieromtrent (CGVS p. 6) dat indien u in Polen bedreigd zou worden door Kadyrovtsi, u beroep zou kunnen doen op de Poolse bevoegde autoriteiten maar u vraagt zich af of ze u zouden kunnen helpen, dat ze u geen bodyguard zullen geven. U werd erop gewezen dat dit u in België ook niet zou worden toegewezen, hetgeen u beaamde en waarop u verklaart dat de Belgische wetten 'sterker' zijn dan de Poolse, hetgeen eveneens een loutere blote bewering is. U noch uw ouders hebben immers ooit beroep gedaan op de Poolse autoriteiten bij een eventuele bedreiging door Kadyrovtsi. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u in 2015 bij uw terugkeer in Polen onmiddellijk een verblijfsvergunning werd toegekend, waaruit de bereidwilligheid van de Poolse autoriteiten blijkt om u bescherming te verlenen. U stelt ook dat het nooit zover is gekomen dat jullie een beroep dienden te moeten doen op de Poolse politie en u denkt niet dat ze jullie niet zouden kunnen helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Polen geen beroep zou kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten bij eventuele problemen met Kadyrovtsi.

Wat uw band betreft met uw familie en partner met kind in België, moet worden opgemerkt dat deze problemen van sociale aard zijn en niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en op zich niet oplopen tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Polen te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met de geldigheid van uw Poolse verblijfstitel.

De door u neergelegde documenten (uw Poolse verblijfsvergunning dd. 11/02/2015 geldig tot 11/02/2017, uw Pools rijbewijs, uw intern paspoort, en uw internationaal paspoort) kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen aangezien de inhoud van deze documenten niet wordt betwist en ze geen informatie leveren over uw beweerde vrees om in Polen te verblijven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u over een verblijfsstatus beschikt in Polen en dat u zodoende niet naar uw land van herkomst, in casu de Russische Federatie, mag worden teruggeleid.

Ik vestig eveneens de aandacht op het feit dat u traditioneel gehuwd bent en een kind heeft met Mi. G. (...) (O.V. (...)), die de vluchtelingenstatus in België heeft bekomen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de motiveringsplicht, van *“het principe van behoorlijk bestuur”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 48/4, § 2, c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Wederom voert zij aan dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij in Polen niet op een afdoende bescherming kan rekenen. Zij meent dat de situatie er voor haar als Tsjetsjeen en als moslim niet veilig is. Zij verwijst vervolgens naar verschillende bronnen waaruit blijkt dat moslimmigranten in Polen discriminatie ondervinden en dat zij het slachtoffer kunnen zijn van geweld en scheldpartijen. Ook blijkt uit verschillende bronnen dat de rechten van Tsjetsjeense migranten geschonden worden in Polen. Verder brengt verzoekende partij nog informatie aan waaruit de aanwezigheid van Kadyrovtsi in Polen en Europa blijkt. Bovendien blijkt uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier dat Polen niet steeds het non-refoulementsbeginsel respecteert. Verzoekende partij is dus allerminst veilig in Polen en zij kan er niet op voldoende bescherming rekenen.

2.2.3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat door artikel 4, 5° van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (BS 22 augustus 2013), het artikel 48/5 van de vreemdelingenwet werd aangevuld met § 4, luidend als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.”*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

Voormeld artikel is van kracht sinds 1 september 2013.

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip “reële bescherming”: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Op grond van de verklaringen van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 15/06/2016, p. 2-3) en de stukken in haar administratief dossier (zie haar Poolse verblijfskaart (administratief dossier, stuk 9, map documenten, nr. 1)) blijkt dat verzoekende partij in 2006 een verblijfsstatus, nl. subsidiaire bescherming, werd toegekend in Polen op basis waarvan zij op 11 februari 2015 een verblijfsvergunning in Polen kreeg die geldig is tot 11 februari 2017.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partij actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 15/06/2016, p. 3; Poolse verblijfskaart (administratief dossier, stuk 9, map documenten, nr. 1)) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 1, “COI Focus” betreffende “Polen – Asiel in Polen” d.d. 25 september 2014).

In het licht van het gegeven dat Polen, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, kan er vanuit worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoekende partij verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die Poolse Staat haar biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat haar levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet betwist dat zij in Polen over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt.

Waar verzoekende partij erop wijst dat Polen het non-refoulementsbeginnsel niet altijd naleeft, zo zou blijken uit de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd, stelt de Raad vast dat uit deze informatie (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 1) weliswaar blijkt dat sommige NGO's, zoals het *UN Committee against Torture* en de *Helsinki Foundation for Human Rights* (HFHR), hun bezorgdheid hebben geuit omdat de Poolse autoriteiten het principe van non-refoulement niet steeds respecteren, omdat men soms weigert om het bestaan van een vluchtelingenstatuut (toegekend in Polen of in een andere EU-lidstaat) te aanvaarden als enige reden voor het weigeren van een uitleveringsverzoek. Toch blijkt uit de praktijk dat erkende vluchtelingen niet worden uitgeleverd aan derde landen waar hun leven of persoonlijke integriteit in gevaar zouden zijn. De HFHR merkte op dat in dergelijke gevallen de rechtbanken in Polen meestal beslissen dat een uitlevering niet mogelijk is omdat er in het land dat de uitlevering vraagt een risico is op schending van de mensenrechten op basis van artikel 3 of 6 van het EVRM. De HFHR heeft slechts weet van één geval waarbij de autoriteiten beslisten tot uitlevering aan een derde land (de Russische Federatie), ondanks informatie over de mogelijke mensenrechtenschendingen daar, omdat de rechtbank oordeelde dat de informatie over mensenrechtenschendingen te algemeen van aard was en dat de vrees niet persoonlijk kon worden geconcretiseerd. Er moet worden beklemtoond dat het in dit geval een persoon betrof die géén vluchtelingenstatuut had. Evenmin blijkt uit deze informatie dat deze persoon de subsidiaire beschermingsstatus had. Uit deze informatie blijkt dan ook niet dat in de praktijk personen met een subsidiaire beschermingsstatuut uitgeleverd worden aan derde landen waar hun leven of persoonlijke integriteit in gevaar zouden zijn. Door verzoekende partij wordt evenmin andersluidende informatie aangebracht. De Raad besluit dat er wat verzoekende partij, als subsidiair beschermde, betreft voldoende garanties zijn dat zij niet zal worden uitgeleverd aan Rusland, indien er ooit sprake zou zijn van een concreet uitleveringsverzoek.

Voorts is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij effectief een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Polen of dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen ingeval van terugkeer naar Polen.

Verzoekende partij verwijst naar de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier en stelt dat uit deze informatie blijkt dat moslimmigranten in Polen discriminatie ondervinden en dat zij het slachtoffer kunnen zijn van geweld en scheldpartijen. Ook uit andere bronnen – verzoekende partij haalt een citaat aan uit een internetartikel van Pax Christi Vlaanderen over de houding van de Poolse politie ten aanzien van Tsjetsjeense migranten en wijst op een fragment uit een rapport van Amnesty International aangaande de behandeling van migranten en asielzoekers door de

Poolse autoriteiten – blijkt dat de rechten van Tsjetsjeense migranten in Polen worden geschonden. De Raad wijst er evenwel op dat een dergelijke verwijzing naar een algemene toestand niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in Polen werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op een voldoende concrete manier te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963). Uit haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 5) blijkt niet dat zij dergelijke problemen van discriminatie vanwege de Poolse bevolking en/of Poolse autoriteiten gekend heeft tijdens haar verblijf in Polen. Uit haar verklaringen blijkt daarentegen duidelijk dat haar vrees voor andere Tsjetsjenen in Polen en het feit dat zij meer een band heeft met België waar haar familie verblijft de enige redenen zijn waarom zij Polen verlaten heeft (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 15/06/2016, p. 5-6). Waar verzoekende partij wijst op de houding van de Poolse politie ten aanzien van Tsjetsjeense migranten, bemerkt de Raad nog dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Polen voor Tsjetsjeense vluchtelingen bescherming wordt geboden en men zich in geval van klachten over het werk van politie en andere overheidsinstellingen kan wenden tot de openbare aanklager (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 2).

Daarnaast haalt verzoekende partij nog informatie aan waaruit de aanwezigheid van Kadyrovtsi in Polen en Europa zou blijken. De Raad wijst evenwel op de motivering in de bestreden beslissing dat, zelfs indien verzoekende partij in Polen bedreigd zou worden door Kadyrovtsi, dan nog verwacht kan worden dat zij zich zou wenden tot de bevoegde Poolse autoriteiten. Immers blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 2) dat er, zoals reeds opgemerkt, in Polen voor Tsjetsjeense vluchtelingen bescherming wordt geboden en men zich in geval van klachten over het werk van politie en andere overheidsinstellingen kan wenden tot de openbare aanklager. Dat de Poolse autoriteiten geen afdoende bescherming zouden bieden betreft een loutere bewering die verzoekende partij op generlei wijze staft met concrete gegevens.

2.2.4. Gelet op wat voorafgaat kan Polen in hoofde van verzoekende partij derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

Verzoekende partij toont verder niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, met name Polen, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.2.5. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 15 juni 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.7. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT